

var jo kun saa ubetydeligt, de havde talt sammen; og hvad han havde sagt, skulde vel ikke altsammen tages alvorligt. Men naar hun tænkte tilbage derpaa eller rettere paa hans Tone, følte hun sig underlig grebet om Hjertet, fordi hun i dens brudte Klang hørte som et Ekko af sin egen hjemløse Sørgmodighed.

For anden Gang paa denne Dag kom hun til at mindes sin Faders Ord til hende om den Sjælens »Tvillingbroder«, hun engang skulde finde i Mennekevrømmelen. Det havde som oftest været med en Følelse af Skræk og Uhygge, hun forestillede sig et saadant mandligt Genbillede af sin egen Ulykkesfigur, og noget af denne Angstfølelse steg ogsaa i dette Øjeblik op i hende ved at tænke paa den lille, instinktmæssige Uro, hun altid havde følt i Karsten Froms Nærhed.

Justitsraaden og hans Frue rejste sig nu og sagde Farvel. Hun fulgte dem ud i Forstuen, og da hun kom ind igen, og Moderen endnu ikke spurgte om noget men paany sad fortabt i sine egne mørke Tanker, gik hun ind til sig selv.

»Hvad kan der være sket?« tænkte hun.